امتیاز

یک‌شنبه ۲۳ آذر ۱۳۹۹
۲۷ ربیع‌الثانی ۱۴۴۲ ● ۱۳ دسامبر ۲۰۲۰
شماره ۳۱۰۵ ● ۸ صفحه

متن میثاق‌نامه روزنامه‌نگاری در سایت روزنامه موجود است

روزنامه فرهنگی، هنری، ورزشی، اجتماعی صبح کشور
صاحب امتیاز و مدیرمسوول:
غلامحسین شعبانی
نشانی: میدان انقلاب - خیابان جمالزاده‌شمالی
پلاک ۲۶۰ واحد ۵

پست الکترونیکی:
info@emtiazdaily.ir
تلفن: ۶۶۵۹۶۸۰۹
آگهی دولتی: ۶۶۵۶۷۷۶۴ - آگهی شهرستان ها: ۶۶۶۵۰۰۹۹
لیتوگرافی و چاپ: ریحان

WWW.EMTIAZDAILY.IR

اخبار

کارآفرین‌ها برای حضور در تلوزیون پول می دهند؟

امیر سیاح مدیر گروه اقتصاد شبکه یک سیما با اشاره به برنامه‌های اقتصادی این شبکه و بازخوردهایی که از این برنامه‌ها در شرایط اقتصادی فعلی داشته‌اند بیان کرد: به نظرم در میان برنامه‌های اقتصادی‌ای که داریم «پایش» و جشنواره «کارآفرینی» بیشتر مورد اقبال گرفته‌اند اما برنامه‌های دیگری هم داریم که به زودی مخاطبانش را جذب می‌کند از جمله برنامه جدید اقبال واحدی با نام «مستقیم آبادی» که از برندهای قدیمی شبکه است و دوباره احیا شده است.

وی به دو برنامه جدید هم اشاره و بیان کرد: همچنین برنامه‌هایی چون «ایده طلایی» و «نقشه گنج» را داریم که بازخورد مثبت مواجه می‌شوند و «نقشه گنج» اتفاقات عجیبی را هم رقم می‌زند.

اقدامات رسانه‌ای در راستای اقتصاد

سیاح در ادامه درباره اقدامات موثری که در برنامه‌های اقتصادی می‌توان رقم زد عنوان کرد: از سال ۹۱ که مسئولیت گروه اقتصاد به عهده من بوده است و عملیات‌های مختلف رسانه‌ای انجام داده‌ایم. به طور مثال سال‌هایی که داعش به عراق و منطقه وارد شد مردم را دعوت و تشویق کردیم که به جای سفر به ترکیه و کشور حامی داعش به مناطقی از خود ایران بروند. همچنین در سالی که پسته گران شده بود جریانی ساختیم و طی آن خواهش کردیم که مردم بدون پسته سر کنند.

وی اضافه کرد: معرفی کارآفرینان از دیگر اقدامات ما بود که بازخوردهای خوبی هم داشت، یک بار هم فردی را دعوت کردیم که داستان فراز و نشیب‌های زندگی اقتصادی و حرفه‌ای خود را بیان کرده بود و همان شب پیامی هم برای ما رسیده بود که یک نفر نوشته بود به دلیل مشکلات اقتصادی قرار بود خودکشی کند و وقتی دیده بود یک یتیم از زیر صفر به کارآفرین موفق تبدیل شده منصرف شده است.

تسهیلگری کارآفرینی می کنیم

مدیر گروه اقتصاد شبکه یک درباره اینکه چرا در برنامه‌ها بیشتر از کارآفرینان دعوت می‌شود و کمتر خود کارآفرینی در تلویزیون آموزش داده می‌شود نیز گفت: ما از ابتدای امسال در شبکه یک دعوت از کارآفرینان را کم کرده‌ایم و به جای آن یک گام جلوتر رفته‌ایم و به نوعی تسهیلگری کارآفرینی می‌کنیم یعنی کسانی را دعوت می‌کنیم که به شریک یا سرمایه گذار و نماینده فروش نیاز دارند. ما اسم این کار را تسهیلگری کارآفرینی گذاشته‌ایم و به جای اینکه صرفاً خاطرات کارآفرینان بیان شود کارشان را تسهیل کرده و شرایط را برایشان فراهم می‌کنیم.وی درباره تاثیر این برنامه‌ها نیز عنوان کرد: ما بازخوردهای زیادی از کارآفرینان داشته‌ایم که با حضور در تلویزیون فروششان بیشتر شده است یا از آن‌ها نمایندگی می‌خواهند و در تلاش با ارتباط‌گیری با آن‌ها هستند

هیچ‌گاه برای دعوت از کارآفرین پول نگرفته‌ایم

سیاح در ادامه در پاسخ به اینکه گفته می‌شود برخی برای حضور در برنامه‌های کارآفرینی پول پرداخت می‌کنند، اظهار کرد: در شبکه یک سیما هیچ گاه کارآفرین پولی نیاورده‌ایم و نخواهیم آورد تا مردم به تجربه‌ها، رموز و حرف کارآفرین اعتماد کنند و هیچ گاه قبول نکرده‌ایم کارآفرینی بیاید که به خاطر حضورش در برنامه پول پرداخت کند. البته بیرون از اینجا بسیاری ممکن است بگویند با پول، شخصی را به برنامه می‌آورند اما اگر کسی توانست مدرکی بر این اساس بیاورد ما به او جایزه می‌دهیم.

وی در پایان بیان کرد: حتی پیش آمده است کارآفرینانی خبر داده‌اند که شخصی با آن‌ها تماس گرفته است تا با دریافت پول آن‌ها را به تلویزیون بیاورد و من هم گفتم آن‌ها را به تلویزیون بکشانند تا پیگیری کنیم چه کسانی هستند. ما به دلایلی که گفتیم حتی برنامه‌های مشارکتی را هم قبول نمی‌کنیم البته این بدان معنا نیست که صداوسیما برنامه‌های مشارکتی ندارد اما خود ما در برنامه‌های کارآفرینی مشارکت قبول نمی‌کنیم و در هر حال چنین لابی‌هایی برای دریافت پول در شبکه یک نداریم.

تله‌تئاتر یک امکان کرونایی

این روزها خبرهایی مبنی‌بر تولید تله‌تئاتر در شبکه چهار به گوش می‌رسد. هرچند درباره محتوای این تله‌تئاترها یا عوامل تولیدش اطلاعات ضد و نقیضی است؛ اما به‌نظر می‌رسد این تله‌تئاترها بیش از آنکه برای نیاز عمومی باشند، مناسبتی و در یک حوزه خاص طراحی شده‌اند. این درحالی است که تئاتر ایران در زمانه تکثر ژانری و محتوایی قرار دارد و تلویزیون می‌تواند از همین ظرفیت بالقوه بهره ببرد.

شیفتگی به آرشیو

تلویزیون هر از گاهی تله‌تئاترهای قدیمی خود را بازنشر کرده است و همین موضوع باعث شده است در فضای مجازی نسخه‌های قابل‌دانلود این تله‌تئاترها برای مخاطب در دسترس باشد. به عبارتی مخاطب امروز می‌تواند خیلی راحت و بدون واسطه با گذشته تله‌تئاترها روبه‌رو شود. در مواجهه با گذشته تله‌تئاتر حالا مخاطب برایش این پرسش مطرح می‌شود که چرا از تکثر ژانری در گذشته نه‌چندان دور به انقباض ژانری و محتوایی امروز می‌رسیم. به‌نظر می‌رسد پاسخ ساده است. هنوز تله‌تئاتر برای سازمان صداوسیما اولویت نیست و درصورتی می‌تواند احیا شود که نگاه مدیران را تأمین و جلب کند. نتیجه چنین رویه‌ای نیز حذف بخش مهمی از بدنه تئاتری کشور است. این درحالی است که برخی معتقد بودند کرونا می‌تواند فرصتی دوسویه به‌حساب آید. از یک سو هنرمند بیکار شده تئاتری و از سوی دیگر تولید برنامه اورجینال در تلویزیون که امتیازی مهم محسوب می‌شود. تا به امروز، پس از گذشت نه ماه از رسمی شدن کرونا در ایران، هیچ تله‌تئاتر خاصی تولید نشده است.

تئاترها از چه زمانی به تلویزیون آمدند؟

تأسیس کانال سوم تلویزیون ایران یا همان تلویزیون ثابت پاسال، در اوایل تابستان ۱۳۳۵، شرایط تولید را تغییر داده بود. تلویزیون خصوصی آن سال‌ها می‌خواست دل مخاطب را به چنگ آورد و چه چیزی بهتر از نمایش؛ اما نه در سالن‌های مسقف تئاتر که بر صفحات سیاه و سفید تلویزیون‌های ترانزیستوری. عنان کار را به دست مرحوم عباس جوانمرد می‌سپارند تا او برنامه‌ای مدون برای آموزش و ایجاد تشکیلات در حوزه تئاتر تلویزیونی یا تله‌تئاتر پدید آورد. حالا قرار بود همه گروه‌های درگیر بابت فعالیت‌های خود دستمزد مشخصی دریافت کنند و برای شکل تازه نمایشی آموزش ببینند. دفتر موقت تلویزیون در خیابان صنیع‌الدوله حالا نقطه شروعی برای تئاتر حرفه‌ای ایران بود. چهار برنامه یک ساعته به مدت دو ماه به‌صورت زنده با برآورد مالی سه هزار تومان آن روز روی آنتن می‌رود. موفقیتش موجب افزایش سریع بودجه به پنج هزار تومان آن روز می‌شود و موفقیت چهره‌هایی چون علی نصیریان، علی حاتمی، عزت‌الله انتظامی، بهرام بیضایی، داوود رشیدی و بسیاری دیگر را رقم می‌زند. این اولین بار بود که همه ایران چهره‌های شاخص سال‌های آینده هنر نمایش را می‌دید و انحصار تماشای تئاتر در تهران، شکسته می‌شد.

این اتفاق در سال‌های بعد از انقلاب و پس از پایان جنگ نیز رخ داد. تئاتر در دهه ۶۰ وارد یک خلسه عذاب‌آور می‌شود و نیاز به بازسازی دارد. نسبت درستی میان سالن‌ها و هنرمندان وجود ندارد و وزارت ارشاد امکاناتی برای نسل تازه‌وارد در دهه ۷۰ در اختیار ندارد. پس همه چیز به‌سمت تلویزیون سوق می‌یابد. مدیران میانی سازمان که این روزها برای تله‌تئاتر تصمیم می‌گیرند، همان نسلی به حساب می‌آیند که در فقدان فرصت برای تولید تئاتر، با تلویزیون به شهرت رسیدند. آنها بخش مهمی از ادبیات نمایشی جهان را به مردم معرفی کردند و در کنارش نمایشنامه‌نویسان و کارگردانان خلاقی به تئاتر ایران افزوده شد.

ارتباطی در کار نیست

زنجیره این رویه قطع شده است. حالا تلویزیون نقشی در حال و آینده تئاتر ندارد. در روزهای ابتدایی همه‌گیری کرونا، تصمیمات برای تولید تله‌تئاتر گرفته شد و اگر تلویزیون به‌صورت جدی‌تر به اجرای این تصمیم ورود می‌کرد می‌توانست به خط مقدم هنر تئاتر در کشور بدل شود. حتی می‌توانست منجر به ایجاد رابطه میان سازمان و بخش خصوصی تئاتر شود؛ اما

حرکت مدیران سازمان در صفحه شطرنج فرهنگ، پیش‌بینی‌پذیر بود. کیش و مات ماجرا هم در چند حرکت اول امکان‌پذیرتر بود. به‌نظر نمی‌رسد تلویزیون کار چندانی برای ماجرا کند. برای مثال این تصور وجود داشت که جشنواره تئاتر فجر از کانال تلویزیون در دسترس عموم قرار گیرد؛ اما با راه‌اندازی VOD اداره کل هنرهای نمایشی می‌توان گفت اساسا چنین توافقی شکل نگرفته است. یا اصلا درباره چنین امکانی گفت‌وگویی نشده است.

در فراخوان تئاتر فجر ۳۹ هم‌اکنون بخشی به نام تله‌تئاتر گنجانده شده است. البته این بخش تا سال ۸۸ هم وجود داشت؛ اما دقیقا از زمان حضور حمید شاه‌آبادی، معاونت کنونی سیما در سمت معاونت هنری ارشاد، این بخش حذف می‌شود. حالا به‌خاطر کرونا و اهمیت پخش تلویزیونی تئاتر، دوباره به جدول فجر بازگشته است و برایش فراخوانی مجزا درنظر گرفته شده است. برخلاف دیگر بخش‌ها مهلت ارسال آثارش پابرجاست و تا ۳۰ آذر هر اثر ضبط‌شده به‌صورت حرفه‌ای می‌تواند در آن شرکت کند. در این فراخوان نه نامی از رسانه ملی آمده است و نه اولویتی برای آثار ضبط‌شده در تلویزیون. درواقع هر نمایشی که در بازه زمانی اسفند ۱۳۸۸ تا آذر ۱۳۹۹ فرآوری و پخش شده باشند می‌توانند متقاضی حضور در این بخش باشند.

تئاتری‌های دلبسته به تلویزیون

اما هنرمندان نگاهی متفاوت به ماجرا دارند. برخلاف هنرمندان سینمایی که دیگر برایشان تلویزیون رنگ و لعابی ندارد و سینمای خانگی جذابیت بیشتری دارد، هنرمندان تئاتر نگرش دیگری دارند. برای مثال قطب‌الدین صادقی که چند تجربه ساخت تله‌تئاتر در کارنامه خود دارد، می‌گوید: «تلویزیون سه عملکرد دارد که یکی از آن عملکردها، خلق و تولید فرهنگ است. اگر این کار را انجام ندهد نقض غرض است. این رسانه جمعی با این همه هزینه نمی‌تواند از اندیشه‌ورزی غافل بماند. در ضمن با پخش تله‌تئاتر از تلویزیون، بچه‌های تئاتر هم می‌توانند یک انگیزه پیدا کرده تا سالم از این شرایط عبور کنند.»

صادقی بر این باور است تله‌تئاترها هنوز تأثیرگذارند. او در مصاحبه ای گفته است: «به‌نظر من بهترین تأثیری که تله‌تئاترهای خوب دارند این است که لذت دیدن تئاتر را به تماشاگر منتقل می‌کنند. تماشاگر را مشتاق می‌کنند که بیشتر به‌سمت این هنر بروند. پخش تله‌تئاترها، وجه تبلیغ فرهنگی هم دارند و تماشاگر پرورش می‌دهند. درحال حاضر وجه فرهنگی تلویزیون خیلی ضعیف است. چیزی که مطلقا ضداندیشه است. سریال‌های تلویزیون همه‌اش حول مساله ازدواج است. این یکی ازدواج کرده و آن یکی قهر یا آشتی کرده است. ذره‌ای اندیشه اجتماعی و اندیشه‌ای برتر از تجربیات معمول آدم‌ها به آنها نمی‌دهند و کمکی در ارتقای تفکر و اندیشه آنها نمی‌کنند. این به‌نظر من ایراد است.»

ایرج راد هم تابستان امسال با اشاره به مذاکرات با مدیران سازمان صداوسیما برای تولید تله‌تئاتر گفته بود: «از سه دهه پیش و زمان ریاست علی لاریجانی بر صداوسیما پیگیر تولید تله‌تئاتر در سازمان بودیم و حتی با دکتر علی رفیعی هم ملاقاتی با آقای لاریجانی داشتیم و موافقت‌هایی هم در این زمینه صورت گرفت و قرار بر این شد که شبکه چهار سیما متولی تولید تله‌تئاترها باشد. بعد تئاترهایی را که ضبط می‌کند، براساس اهداف هرکدام از شبکه‌ها در اختیارشان قرار دهد. حتی در زمان عزت‌الله ضرغامی نیز این طرح پیشنهاد شد و در سال‌های اخیر هم با وجودی که نتوانستیم رودررو با مدیران سازمان صحبت کنیم، در مصاحبه‌ها و بیانیه‌ها بر لزوم تولید تله‌تئاترها تاکید داشته‌ایم؛ اما نمی‌دانم چرا این اتفاق که در مقطعی به جریان افتاده بود، میسر نشد و تلویزیون با اهالی تئاتر همراهی نمی‌کند.»

شاه‌آبادی، کلید حل مشکل

رفتن حمید شاه‌آبادی به تلویزیون برای بسیاری از اهالی تئاتر حاوی این پیام بود که تله‌تئاترها احیا می‌شوند. شاه‌آبادی چهار سال معاون هنری وزارت ارشاد بود و رابطه مستقیمی با تئاتر داشت. بخش مهمی از بدنه تئاتر ایران با او ارتباط نزدیک داشتند و در شرایط خاص ابتدای دهه ۹۰، او با کمک قادر آشنا، مدیر کنونی تئاتر ایران، اوضاع پس از وقایع ۸۸ را کنترل کرده بود. حالا به‌نظر می‌رسید او می‌تواند اوضاع کرونایی را هم حل کند.

برای مثال بهروز غریب‌پور که در دوره شاه‌آبادی فعالیت اپراهای عروسکی‌اش را توسعه داده بود از آمدن شاه‌آبادی استقبال کرد. او گفته بود: «آقای شاه‌آبادی مطلقا با این فضا ناآشنا نیستند. ایشان به‌عنوان معاون هنری سابق، خانواده تئاتر و معضلات و گرفتاری‌های خانواده تئاتر را می‌شناسد. مرکز هنرهای نمایشی در رابطه با بودجه و مشکلات مالی تئاتر، بارها از ایشان کمک خواسته است. بنابراین از آقای شاه‌آبادی توقع می‌رود که در این رابطه آستین بالا بزند و این مشکل را حل کند.»

غریب‌پور که فعالیت پررنگی در تولید تله‌تئاتر داشته درباره لزوم احیای این سنت هم گفته بود: «من فکر می‌کنم که تله‌تئاتر از گزارشات تخلفات مالی باشگاه‌های ورزشی، به‌خصوص باشگاه‌هایی که تیم‌های فوتبال دارند، ضرر و زیانش خیلی کمتر است. آدم وقتی برنامه «فوتبال برتر» را می‌بیند آنقدر که آدم‌ها همدیگر را به دزدی کردن، عقد قراردادهای غیراصولی و پرداخت میلیون‌ها دلار از جیب مردم به مربیان شکست‌خورده خارجی متهم می‌کنند، همه از همدیگر بیزار می‌شوند.»

کنایه غریب‌پور شاید یادآور ارقامی باشد که در تئاتر ردوبدل می‌شود. رقم‌هایی که با تورم امروز یک شوخی بزرگ به حساب می‌آید و در برابر بسیاری از بخش‌های دولتی پول‌خرد هم تصور نمی‌شود و البته اندک بودجه تئاتر برای جمعیتی کثیر درنظر گرفته شده است. جمعیتی که هشت ماه بیکار است.

پس عجیب نیست منیژه محامدی درباره احیای تله‌تئاتر چنین اظهارنظر می‌کند: «درصورتی‌که در این شرایط نامطلوب ترتیبی اتخاذ شود تا تله‌تئاترهای جدیدی تولید شود؛ ضمن اینکه در روحیه بد تماشاگران تئاتری تاثیر مثبتی دارد، زمینه فعالیت برای هنرمندان تئاتر که این روزها زندگی سختی را پشت‌سر می‌گذارند را فراهم می‌کند. هرچند پیشنهاد به مسئولان کمی جنبه شوخی دارد چراکه آنها گوش شنوایی برای شنیدن حرف‌های هنرمندان ندارند و سال‌هاست که ما می‌گوییم و آنها وانمود می‌کنند که نشنیده‌اند.»

هادی مرزبان هم نگاه خاکستری به موضوع تلویزیون دارد و گفته است: «به اعتقاد من، یا تلویزیون با تئاتر دچار عناد است و یا به‌دلیل ناآگاهی و شناخت نادرست از این هنر در جریان نیست که تئاتر چه امکاناتی دارد و چگونه می‌تواند مسائل و مشکلات جامعه را از نظر فرهنگی-اجتماعی حل کند. تلویزیون باید بداند که هدف از تئاتر، تربیت و اصلاح جامعه است و این رویکرد هنر نمایش در این روزها کارکرد بسیاری دارد.»

ردپای مدیران بالایی تئاتر در تله‌تئاترها

در زمان شاه‌آبادی، موسسه توسعه هنرهای معاصر برای تزریق مالی در معاونت هنری تأسیس می‌شود و مهدی افضلی سکان این موسسه را به‌دست می‌گیرد. البته حضور افضلی با تغییر دولت، بدون تغییر باقی می‌ماند. او رابطه گرم و نزدیکی با شاه‌آبادی داشته و دارد. هرچند یکی از مدیران فرهنگی کم‌حرف و کمی اسرارآمیز به‌حساب می‌آید؛ اما برخی اتفاقات موجب می‌شود نگاه‌ها به سمت و سوی او کشیده شود.

در هفته‌های اخیر خبرگزاری هنرآنلاین اقدام به انتشار مجموعه مصاحبه‌هایی با موضوع تله‌تئاتر می‌کند. طرف مصاحبه پیشکسوتان تئاتری است و همگی از لزوم بازگشت به تلویزیون می‌گویند. مجموعه هنرآنلاین متعلق به مؤسسه توسعه هنرهای معاصر و به نام مهدی افضلی است که این روزها در بنیاد رودکی مدیریت می‌کند. با اینکه خبرهایی از انحلال مؤسسه توسعه هنرهای معاصر منتشر شده است؛ اما به‌نظر می‌رسد مهدی افضلی قصد رها کردن هنرآنلاین را ندارد. از همین رو گمانه‌هایی برای ایجاد فضای تله‌تئاتر از طریق او مطرح شده است.

به‌نظر می‌رسد با توجه به روابط مشترکش با شاه‌آبادی و هنرمندان شاخص تئاتر، او می‌تواند در مقام هدایتگر جریان احیای تله‌تئاتر فعالیت کند. هرچند خبرهایی از حضور دبیر کنونی تئاتر فجر در مقام تهیه‌کننده تله‌تئاتر شنیده می‌شود؛ اما هنوز هیچ‌چیزی رسمیت نیافته است. قصه زمانی جالب‌تر می‌شود که متولی تله‌تئاتر در شبکه چهار -متولی تولید و پخش تله‌تئاتر- رحمان سیفی‌آزاد است که سال‌ها پیش در هیأت‌مدیره انجمن هنرهای نمایشی فعالیت می‌کرد. حسین مسافرآستانه مؤسس انجمن هنرهای نمایشی یا همان بازوی مالی اداره کل هنرهای نمایشی است.

آنچه موضوع را جذاب می‌کند آن است که شاکله قدیمی معاونت شاه‌آبادی در معاونت هنری، برای احیای تله‌تئاترها فعال شده است؛ اما نه در قالب فجر، بلکه در فرمی که هنوز خط و ربطش مشخص نیست. اگر ملاک مصاحبه‌های اخیر باشد، بی‌گمان فرصتی برای حضور نیروهای جوان وجود نخواهد داشت؛ زنجیره‌ای که پیش‌تر از آن سخن گفته بودیم قطع‌شده باقی خواهد ماند. اگر ملاک خبرهایی از ژانری خاص در تلویزیون باشد، باز هم بخش مهمی از تئاتری‌ها حذف خواهند شد. گویی نوعی انحصارسازی در تله‌تئاتر رقم خواهد خورد تا زمانی که شفافیتی در ماجرا وجود نداشته باشد. برای پایان این گزارش بد نیست صحبت‌های رحمان سیفی‌آزاد را هم مرور کنیم.

در اردیبهشت‌ماه رحمان سیفی‌آزاد در گفت‌وگویی درباره کرونا و تله‌تئاتر، در پاسخ به اینکه چرا تله‌تئاتر از تلویزیون حذف شده است، گفته بود: «به‌عقیده من در این ایام که کرونا مانع اجرای تئاتر می‌شود چه در تلویزیون و چه فضای مجازی تله‌تئاتر می‌تواند جایگزین شغلی خوبی برای افراد شود. بی‌شک نمی‌تواند جایگزین تئاتر زنده شود؛ اما برای مخاطب تجربه جدیدی است و یک بازار کار نیز برای اهالی تئاتر به‌وجود می‌آورد. این اتفاق نه در تهران، بلکه در شهرستان‌ها نیز باید اتفاق بیفتد. ما در همه استان‌ها شبکه تلویزیونی داریم و رسانه ملی می‌تواند این امکان را برای اهالی تئاتر فراهم کند. این روزها فضای فرهنگ و هنر در این ایام تعطیل است و این برای جامعه ایجاد خطر می‌کند و تلویزیون می‌تواند با ورود خود، هم به فضای فرهنگی کشور و هم به هنرمندان کمک کند.»

سیفی‌آزاد پاسخی روشن به ماجرا نمی‌دهد. نمی‌گوید موانع چیست یا اگر برطرف شده است، وضعیت چیست. او ۶ ماه بعد دوباره درباره تله‌تئاتر و کرونا مصاحبه می‌کند و می‌گوید: «با هماهنگی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی با صداوسیما این امکان وجود دارد همه شبکه‌ها از ساختار تله‌تئاتر برای مخاطب کودک و خانواده بهره ببرند. همچنین خیل عظیمی از اهالی هنر در کوتاه‌ترین زمان با حداقل هزینه‌ها به کار گرفته شوند. توجه به این موضوع می‌تواند اتفاق بزرگی باشد و بخشی از بحران نمایشی کشور را در حوزه بیکاری نیروی انسانی و کمبود آثار نمایشی مرتفع سازد.»

اما این مدیر تلویزیونی نمی‌گوید کی و چگونه این مهم رقم خواهد خورد. حالا با گذشت ۹ ماه از ظهور کرونا، نه تله‌تئاتری پخش شده است و نه تله‌تئاتری به نظر ساخته شده است. همه چیز در یک اما و اگر قرار گرفته و همگان از اهمیت تله‌تئاتر می‌گویند. به هر حال آفتابه و لگن هفت دست، شام و ناهار هیچی.

یک فنجان چای داغ

زیبایی عکاسی در «برگ‌ریزان تهران»

ابراهیم صافی هنرمند عکاس و عضو هیأت داوران نخستین مسابقه عکس «برگ‌ریزان تهران» در پاسخ به اینکه آیا در این مسابقه بنا است تا عکسی به اصطلاح عمیق و پرمعنا ثبت شود یا صرفاً ثبت عکسی با چند پارامتر فصلی و شهری کفایت می‌کند، گفت: به نظر من، ورای مفاهیم و معانی، تمثیل و استعاره‌ها، به کار بردن واژه‌های عجیب و غریب، یا عبارات شعارگونه به خاطر به دست آوردن وزن و عمق برای عکس به هر قیمتی؛ چیزی که باید در عکاسی بیشتر به آن توجه کرد، نشان دادن جنبه‌های واقعی عکس است که نقش اصلی را ایفا می‌کند، چه از جنبه هنری آن و چه از جنبه‌های کاربردی. به ویژه در چنین رویکردی که شاید مخاطب عام را هم می‌طلبد، بنابراین ارائه عمق و معنا همراه با مفاهیم زیباشناسانه، همچنین عناصر تأثیرگذار بر مخاطب در چهارچوب عکس می‌تواند بیشتر پارامترهای در نظر گرفته شده با تمامی ابعاد یک اثر هنری و کاربردی مناسب را در بر گیرد.

چیزی که باید در عکاسی بیشتر به آن توجه کرد، نشان دادن جنبه‌های واقعی عکس است که نقش اصلی را ایفا می‌کند، چه از جنبه هنری آن و چه از جنبه‌های کاربردی. به ویژه در چنین رویکردی که شاید مخاطب عام را هم می‌طلبد

وی که سابقه ریاست بر انجمن عکاسان میراث فرهنگی را هم در کارنامه خود دارد، در مورد اینکه آیا زیبایی تهران و پاییزش حزن‌انگیز است یا امیدبخش و کدام یک تصویر و عکس بهتری خواهد بود؟ توضیح داد: پاییز در کشور ما، فرهنگ و ادبیات کهن کشور ما، دارای مفاهیمی چون عشق و عاشقی است؛ با مهر و دوستی شروع و با آذر (آتش) و گرمایش به پایان می‌رسد. چطور باید حزن‌انگیز باشد!؟ اگر خزان در فصلش اتفاق می‌افتد، نشانه رستن مجدد و حیات دوباره است که این بسیار زیبا و پر معناست که البته با خزان زودرس که نشانه خشکی است، بسیار تفاوت دارد.

این هنرمند عکاس افزود: پاییز شروع فصل باران است و هجوم رنگ و خیسی کف پیاده راه‌ها و خیابان‌ها، که عین دلدادگی است. صدای باد و خش خش برگ‌ها، صدای زندگی است. دیدن رقص برگ‌ها در آسمان آبی و سلامش به سپیدی برف‌ها، زدودن خستگی است. البته شاعرانی هم داریم که از پاییز به اندوه و مرگ یاد می‌کنند ولی به هر حال نظرها متفاوت است.

وی که در عکاسی نزدیک به ۳۰ جلد کتاب مختلف راهنمای ایرانگردی مشارکت داشته است، بیان کرد: متأسفانه آنچه که ما را از دیدن زیبایی‌های پاییز محروم کرده، زندگی شهری و رفتار مکانیکی است. آلودگی‌های زیست محیطی، بی‌توجهی به قطع درختانِ و خاکستری شدن آسمان و ترس از شروع فصل وارونگی است که به نظرم ابداً این موضوعات ربطی به پاییز ندارند، مگر خزان، خزانِ دل باشد.

صافی در پاسخ به اینکه با توجه به تغییرات جدی و پیوسته زندگی معاصر، یک عکس خوب با موضوع برگ‌ریزان پاییزی چه ویژگی‌هایی می‌تواند داشته باشد؟ گفت: متأسفانه همان طور که می‌دانیم هر روز به تعداد درختان قطع شده در تهران اضافه می‌شود. قطع درخت یعنی گم شدن رنگ‌ها، یعنی پیاده‌راه ساکت و سیمانی، یعنی کوچ پرندگان رنگارنگ، یعنی محو شدن آسمان آبی و یک حوض خالی؛ یعنی نبودن اکسیژن برای نفس تشنه، یعنی مرگ تدریجی و کابوس حیات! خوشحالم به پاییز با عمق این معنا نگاه شده و تدارک حاصل از آن به صدا در آوردن زندگی است، آن‌هم در تهرانی که انتظار اکسیژن دارد، انتظار نفس، انتظار حیات مجدد و بوی خرمالو و رنگ انار. امیدوارم از نگاه هنرمندان باریک بین و نکته سنج هم با همین حساسیت، عکس‌های زیبایی به دبیرخانه ارسال شود.

وی در مورد اینکه آیا ابزار عکاسی برای گرفتن یک عکس خوب تعیین کننده است، اظهار کرد: ابزار تا حدودی در ثبت عکس خوب مؤثر است ولی در مورد اینکه تعیین کننده باشد معتقدم خیر! نگاه پشت دوربین بسیار مهم‌تر و حساس‌تر از خود ابزار است، البته به نوعی ابزار می‌تواند تکمیل کننده باشد ولی همان طور که می‌دانیم پنجاه سال پیش با امکانات همان زمان هم، هنرمندان عکاس آثار بی نظیری از خود به یادگار گذاشته‌اند.

موضوع «برگ‌ریزان» پاییز با تجربه من تازگی دارد. عکس‌های سی سال پیش بهتر می‌توانست یادآور پررنگ شدن دردهای امروزی ما باشد که اگر روزی پاییزی داشتیم اکنون آن هم، نداریم! این مدرس عکاسی در پاسخ به اینکه دستاورد چنین مسابقه‌ای چه می‌تواند باشد، گفت: شاید در پاسخ به سوالات قبلی توضیح مختصری دادم اما برای تکمیل و تاکید می‌گویم، برگزاری نمایشگاهی با چنین موضوعی به نظر بدیهی، در میان تعداد بی‌شماری جشنواره و مسابقات عکاسی با موضوعات دهان پُرکن، جای خوشحالی و امید دارد. ما انسان‌های همیشه در انتظار که برای عاشقی یا دلتنگی، منتظر آمدن فصل پاییزیم و در پاییز، در انتظار زمستان و زمستان در انتظار بهار و تابستان و مانند این‌ها، هنوز خوب یاد نگرفته‌ایم در لحظه و برای آن لحظه زندگی کنیم! شاید عکس ما را در زمان حفظ کند و برای ساعت‌ها یا حتی روزها زندگی از دست رفته، «لختی انجماد» مایه تجدید حیات شود.

آگهی مناقصه عمومی یک مرحله ای
۹۹/۲۳۰۰۳

شرکت سهامی برق منطقه ای تهران

۱- نام و نشانی مناقصه گزار: شرکت برق منطقه ای تهران به شماره ثبت ۹۷۶۴، شناسه ملی ۱۰۱۰۰۴۰۲۶۶۴ و کد پستی ۱۹۸۱۹۶۹۹۶۱، به نشانی تهران، سعادت آباد، بالاتر از کوی فراز، بلوار برق تهران، شرکت برق منطقه ای تهران، ساختمان حوزه ستادی، طبقه سوم، بال شرقی، امور تدارکات و قراردادها

۲- موضوع مناقصه: مناقصه عمومی یک مرحله ای بشرح ذیل:

شماره مناقصه (مرجع)	شماره فراخوان در سامانه تدارکات الکترونیکی دولت	موضوع مناقصه	مبلغ برآوردی (ریال)	میزان تضمین (سپرده) شرکت در فرآیند ارجاع کار (ریال)	زمان گشایش پیشنهادات
۹۹/۲۳۰۰۳	۲۰۹۹۰۰۱۰۰۸۰۰۰۰۷۲	افزایش ظرفیت پست سیار ۲۳۰/۶۳/۲۰ کیلوولت شکوهیه	۱۳۳۹۲،۸۰۹،۳۵۰	۶۶۹،۶۴۰،۴۶۷	۱۰:۰۰

۳- زمان، مهلت، مبلغ و محل دریافت اسناد: متقاضیان می‌توانند از تاریخ ۹۹/۰۹/۲۵ لغایت ۹۹/۰۹/۲۹، به سامانه الکترونیکی تدارکات دولت به آدرس www.setadiran.ir مراجعه و با پرداخت مبلغ ۵۰۰٬۰۰۰ ریال از طریق درگاه پرداخت اینترنتی به شماره حساب ۴۰۰۱۰۵۰۹۰۴۰۰۵۶۵۵ (شماره شبا IR۸۹۰۱۰۰۰۰۴۰۰۱۰۵۰۹۰۴۰۰۵۶۵۵) به نام شرکت برق منطقه ای تهران نزد اداره کل خزانه بانک مرکزی به شماره شناسه واریزی ۳-۶۴-۰۵۰۹-۷۴-۲۲۱۵۰۰-۸۲-۰۰۰۰۰۰۰۰۰۱۰۰۳ جهت خرید اسناد مناقصه فوق اقدام نمایند.

۴- مدت اعتبار پیشنهادات: اعتبار پیشنهادات از زمان افتتاح پاکات شش ماه می باشد.

۵- نوع و مبلغ تضمین شرکت در فرآیند ارجاع کار: مبلغ تضمین شرکت در فرآیند ارجاع کار بصورت ضمانتنامه بانکی معتبر یا واریز نقدی بحساب ۴۰۰۱۰۵۰۹۰۶۳۷۲۸۲۲ (شماره شبا IR۷۴۰۱۰۰۰۰۴۰۰۱۰۵۰۹۰۶۳۷۲۸۲۲) تمرکز سپرده‌های برق تهران نزد خزانه می‌باشد.

۶- نام ونشانی دستگاه نظارت: شرکت برق منطقه ای تهران به نشانی مندرج در بند یک

۷- زمان و محل تحویل پیشنهادات: پیشنهاد دهندگان می باید ضمن بارگذاری تصویر کلیه مدارک پاکات (الف، ب، ج) در سامانه تدارکات الکترونیکی دولت تا ساعت ۱۰ صبح روز پنج شنبه مورخ ۹۹/۱۰/۱۱، نسبت به ارسال اصل مدارک مطابق شرایط درج شده در اسناد مناقصه، در پاکت لاک ومهر شده تا ساعت ۱۴:۰۰ عصر روز شنبه مورخ ۹۹/۱۰/۱۳ به دبیرخانه حراست به نشانی مندرج در بند یک (طبقه دوم) تحویل و رسید دریافت دارند. تمامی فرآیند برگزاری مناقصه از طریق سامانه تدارکات الکترونیکی دولت صورت می پذیرد.

۸- گشایش پیشنهادات: پیشنهادات ارائه شده در سامانه درروز یکشنبه مورخ ۹۹/۱۰/۱۴ ساعت ۱۰ صبح درسالن پژوهش ۳ واقع در طبقه سوم ساختمان ستادی شرکت برق منطقه ای تهران گشایش خواهد یافت.

۹- سایر شرایط:

- ارائه آخرین پایه اخذ شده از سازمان برنامه و بودجه کشور در رشته نیرو پایه ۵
- ارائه گواهینامه تائید صلاحیت ایمنی بر اساس ضوابط و مقررات وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی
- ارائه حداقل ۲ مورد قرارداد تعویض و یانصب ترانس فوق توزیع و یا انتقال در محیط برقدار همراه با رضایت نامه از کارفرما

علاقمندان به شرکت در مناقصه می بایست جهت ثبت نام و دریافت گواهی امضای الکترونیکی (توکن) با شماره های دفتر ثبت نام ۸۸۹۶۹۷۳۷ و ۸۵۱۹۳۷۶۸ و مرکز تماس ۲۷۳۱۳۱۳۱ تماس حاصل نمایند.

سامانه تدارکات الکترونیکی دولت www.setadiran.ir
پایگاه ملی اطلاع رسانی مناقصات http://iets.mporg.ir
پایگاه اطلاع رسانی مناقصات شرکت توانیر http://tender.tavanir.org.ir
پایگاه اطلاع‌رسانی مناقصات شرکت برق منطقه‌ای تهران www.trec.co.ir

۲۸۷۸/م الف

روابط عمومی شرکت برق منطقه ای تهران

« استفاده درست و منطقی از برق، بیانگر تعهد و علاقمندی شما به سازندگی کشور است »